

Trest

Lenka Martinková

calibre 0.9.6

Trest

Na Prahu padala tma. Ticho rušilo jenom šplouchání nepříliš vzdálené Vltavy. Město se ukládalo ke spánku, udřeni koželuhové uklízeli kádě, ve kterých přes den vydělávali kožešiny. Sem, na předměstí, byli odklizeni, aby ctihodné občany neobtěžovali zápachem své práce. Nikdo si nevšímal dvou temných postav na břehu řeky. Šly pomalu, nevydávaly skoro žádný hluk. Jen občas vyrušily kachnu, nebo husu, sedící v rákosí.

„Jak ho najdeme? Nikdo o něm neslyšel bůhví jak dlouho.“ Ozvala se jedna z postav polohlasem. „Nedělej si starosti, pán řekl, my uděláme a dostaneme zaplaceno. Tím je to pro nás vyřízené.“ První zlehka přikývl. Strnul uprostřed kroku. Koutkem oka zachytil pohyb. „Jdi napřed.“ Sykl a ruka mu sjela k opasku, kde v koženém pouzdru visela dýka. Jeho společník se od něj tiše oddělil...

Jenom nějaký toulavý pes. Muž se sám pro sebe zasmál svému strachu. Musel pokračovat v cestě, nebude si zvířete nijak všímat a ono ho také nechá být. Chtěl co nejdříve dohnat svého přítele. Věděl, že je bez něj neschopný úkol dokončit. Přidal do kroku, ale přítel jako by se před ním skrýval.

Po prašné cestě vstoupil mezi domy. Rychle se rozhlédl, opatrnosti není nikdy dost. Táhle, na konci ulice. Byli domluveni, že svou oběť vylákají sem. Tahle postava nemohla být nikdo jiný. Pod cípem pláště schoval ruku se zbraní. Připravil se k útoku. Zbabělému. Zezadu. Pro něj to byla výhoda. Napadený se nijak nebránil.

Nebyl to trest za neposlušnost pánovi. Tohle byla obyčejná vražda. Nezabiješ! Dopustil se smrtelného hříchu. Snad mu Bůh odpustí. Alespoň jednu motlitbu by mu mohl věnovat... Otočil mrtvolu čelem k sobě.

Zbledl. Sepjaté ruce se mu neovladatelně třásly. To byl omyl. Tohle nechtěl. To přece nemohl udělat!

Vlastnímu příteli vrazil dýku do zad...

Lenka Martinková, 2010

www.ok2bvg.cz/lenka